



**Disputationvm De Censuris In Commvni,
Excommunicatione, Svspensione, & Interdicto, itemque
de Irregularitate, Tomvs Qvintvs**

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, Anno Domini M. DC. XVII.

2 De culpa violantis suspensionem ab officio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94035](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94035)

SECTIO II.

Quale peccatum sit violare suspensionem ab officio, quantumque talis actio valeat.

P Rincipio certum est graviter peccare eum, qui dum suspensus est ab officio, aliquid officii Ecclesiastici exercet. Probat, quia est in uniuersum prohibitus, vtoftenfum est: est autem hæc promissio de re graui ex suo genere, vt constat: ergo ex suo genere transgressio Ecclesiastici præcepti peccatum est mortiferum. Et confirmatur, nam propter hanc causam communicatio in sacris est ex suo genere peccatum mortale in excommunicato, quia materia illa grauis est, à qua excommunicatus est prohibitus, & suspensus per censuram Ecclesiasticam. Eadem autem ratio est in præfenti, nam vsus Ecclesiastici muneris sacrum quid est: & per hanc censuram grauius interdicitur: ergo. Atque hoc modo potest hæc veritas confirmari ex c. Sacris, de iis, quæ vi & per argumentum à fortiori ex c. vlt. de Cler. exc. minist. Item confirmatur ex graui pœna, quæ in iure pro hac transgressione imponitur, de qua statim dicemus. Aduerto tamen hoc non procedere de officio canonico priuatim recitando, nam hoc est merum onus, non honor, & illud non tollitur per pœnam, sicut in simili diximus de excommunicatione: est enim hic eadē ratio: vt notauit Gloss. vlt. in c. Presbyterum, 28. d. Sylu. verb. Irregularitas, n. 15. A bb. in c. 2. de Cler. excom. minist. Deci. in c. Apostolica de exception.

Conclusio.

Per suspensio non tollitur obligatio recitandi priuatim officium canonicum.

Gloss. Syluest. Decius, Abbas.

Acta à suspensio valide sunt.

S Tatim vero inquiri poterat, an acta ab huiusmodi sic suspensio valida sint. Sed hæc dubitatio eodem modo expedienda est, quo similem de excommunicatione resoluius. Aut enim quæ à suspensio aguntur, sunt actus solius ordinis, qui ad suum valorem iurisdictionem non requirunt, aut sunt actus potestatis iurisdictionis, sub qua (vt hoc semel admoncam) comprehenditur potestas eligendi, & similes, siue in rigore iurisdictionem includant, siue aliquod æquiuales ius ab hominibus concessum, & auferibile. Actus igitur ordinis validi sunt (excepta absolutione sacramentali, quæ ex iurisdictione pendet) quia Ecclesia non potest impedire valorem horum actuum, si debita materia & forma à ministro habente potestatem ordinis vera intentione applicantur, vt sæpe in superioribus ostensum est. At vero, si actus sunt tales, vt iurisdictionem postulet, per se loquendo, inuvalidi sunt, quia suspensus priuatus est actuali iurisdictione, vt supra declaratum est, & iura, quæ supra attulimus ad hoc probandum de excommunicatione: expressius de suspensione loquuntur. Dixi autem, per se loquendo, propter regulam sæpe traditam, quod si suspensus sit occultus, & ab Ecclesia communiter toleretur in publico ministerio seu officio, acta eius valent, quia Ecclesia supplet defectum propter commune bonum. Vbi etiam aduertere oportet Extrauag. Aduertenda, in hac etiam censura locum habere: nam & generaliter dicit ratione alicuius sententia, aut censuræ Ecclesiasticæ: & specialiter addit, aut suspensionis; aut prohibitionis à iure aut ab homine generaliter promulgatæ. Quapropter, si suspensus non est specialiter denunciatus, quamuis quoad se prohibitus sit, ne in officio suo ministret & ideo peccet, si id faciat per se, aut ex se; tamē quoad alios non est priuatus iurisdictione: sicut de excommunicato supra dixi. Item, quia alii possunt ab huiusmodi suspensio non denunciato hos actus postulare v.g. absolutionem sacramentalem, vel absolutionem ab excommunicatione, vel aliquid simile per-

Actus ordinis à suspensio facti valide sunt.

Actus iurisdictionis sunt inuvalidi.

Nisi suspensio sit occultus.

Aut non denunciatus.

mile, iuxta c. Literas, & c. Dilectus, de Tempor. ordin. A
c. Nihil, de elect. c. Tam literis, de Testibus. Tunc ergo etiam est certum durare illam suspensionem, quamdiu conditio non impletur, illa autem impleta, cessare, quia ad hoc etiam habet efficaciam lex, & hoc intendit, vt ex eius verbis constat. Obseruandum autem erit, quando suspensio hoc modo imponitur, non ferri per modum censuræ ad contumaciam cohibendam, quia, quantumvis aliquis à contumacia recedat, vel satisfaciatur, suspensus manebit, quamdiu superior sententiam non reuocauerit: neque obligabitur ex vi legis, & iustitiæ talem pœnam tollere propter respicientiam alterius; quia lex sub prædicta forma lata ad hoc non obligat, sed potius constituit in superioris arbitrio differre suspensionis reuocationem, quamdiu ad commune bonum, vel aliorum exemplum expedire iudicauerit. Quod fit, vt talis suspensio tunc magis feratur per modum puræ pœnæ pro peccato commisso: & idcirco non indigeat alia absolutione præter declarationem beneplaciti, vel reuocationem talis pœnæ ab ipso iudice, seu superiori factam.

Hic vero dubitant Iuristæ, quid dicendum sit, si contingat iudicem mori prius, quam circa talē conditionem quidquam declaret: Constituiturque delictum inter illas duas conditiones, vsque ad beneplacitum, vel vsque ad reuocationem. Nam prior non requirit actum contrarium, sed solum perseverantiā in priori voluntate; ita vt moraliter durare censeatur. Posterior vero requirit actum contrarium: nam hoc significat reuocationis, nomen. Ex qua differentia inferunt, quando conditio est modi posterioris tunc non impleri, nec cessare suspensionem propter mortem suspendentis: sed necessarium esse, vt per successorem eius, vel per superiorem fiat reuocatio arg. c. vlt. de Præcar. Et ratio est, quia conditio illa postulabat reuocationem, quæ facta non fuit, nec voluntas contraria intercessit: ergo non fuit impleta conditio: ergo nec finita suspensio. Postea autem successor illam auferre, quia eandem iurisdictionem habet, & moraliter non censetur differre ab antecessore. Is etiam qui superiorem iurisdictionem habet, potest quidquid inferior, & aliquid amplius iuxta superius dicta de absolutione à censura. De qua re videri possunt Felin. in c. 1. de iudic. n. 7. & Iason. in l. Centesimis, §. vlt. de verb. oblig. Prior vero conditio de beneplacito voluntatis, cum non requirit actum contrarium, sed solum cessationem, per mortem impleri censetur: Oportet autem adhibere distinctionem, qua vsus est Pontif. in cap. Si gratiosè, de Rescript. in 6. autem in tali conditione fit sermo de beneplacito personæ, vt si dicatur, vsque ad beneplacitum Petri, vel vsque ad beneplacitum meum, vel nostræ voluntatis: aut conditio fuit, vsque ad beneplacitum Sedis Apostolicæ. v.g. aut Pontificis Romani, & sic de aliis. Quando fit priori modo impletur conditio per mortem personæ, vt in eodem textu dicitur: quia cum persona extinguitur omnis voluntas eius & consequenter cessat beneplacitum, quod solum fuisse in prædicta conditione postulat, vt sumitur etiam ex l. 4. ff. Locati. At vero, quando de beneplacito Sedis mentio facta est, non impletur conditio, nec cessat suspensio propter mortem personæ suspendentis, vt ex eod. text. à paritate rationis sumitur. Est autem ratio, quia Sedes non extinguitur cum persona, sed quasi in continua successione eadē semper permanet. Quando autem in conditione appositæ vel in quocunque rescripto fit mentio loci, seu Sedis, & non tantum personæ, negotium totum refertur ad Sedē ipsam: & ab ea pendere videtur, & non à sola persona, vt habetur in c. Quoniam Abbas, de Offic. Deleg. De qua doctrina videri possunt Abbas; & alij Doctores in citatis textibus, & Felinus in cap. Ex literis, de Consecrat. c. 1. Fr. Suarez tom. 5.

17. Quod si iudex ante mortem quidquam de conditione declararet, non valeret.

Tul.

Discrimen inter conditionem vsque ad beneplacitum personæ, & vsque ad beneplacitum Sedis.

Abbas.

16. suspensio.

*Suspensio
non denun-
ciatus potest
licite actus
iurisdictionis
non exercere.*

pertinens ad iurisdictionem fore contentiosi: ergo potest suspensus valide hos actus exercere: alioqui nullius momenti esset concessio illius Extrau. ergo retinet iurisdictionem necessariam ad valorem actus. Vnde vltius sequitur huiusmodi suspensionem non solum valide, sed etiam licite huiusmodi actum exercere, quando absolui non potest, & ipse non se ingerit, sed alius ab ipso exigit debitum, vt si Parochus eius sit, vel certe si vere indiget eius ministerio, & in eo fauori recipientis, non exercentis consilium: quod eodem modo intelligendum est, quo similem doctrinam de excomm. declarauimus.

*Quam poenam incurrat, qui suspensionem
violat.*

Conclusio.

Hic vero quaestioni, alia est annexa, quam poenam incurrat suspensus ab officio ministrando in illo. Ad quam dicendum est huiusmodi suspensionem ab officio si actus ordinis ante absolutionem exerceat, irregularem ferri: aliam vero poenam, aut censuram ipso facto non incurrere: Si vero actum solius iurisdictionis vsurpet, nullam habere poenam specialiter ipso iure impositam, sed arbitrio iudicis puniri debere. Prima pars constat, c. 1. de Sent. & re iudic. in 6. & in c. 1. de Sent. excomm. eodem, & ex cap. Si quis, Episcopus in concilio, & cap. Si quis Episcopus damnatus, 11. q. 3. Ex quibus iuribus colligere licet, tam suspensionem a iure, quam ab homine incurrere eandem irregularitatem, quia de suspensione a iure loquuntur decreta citata ex lib. 6. de suspensione vero ab homine canones Decreti, & c. Is cui, de Sent. excomm. in 6. generatim & abstracte loquuntur: quare omnen suspensionem comprehendit. Estque vtriusque ratio eadem, quia est censura eiusdem speciei, diuersa enim causa efficiens non mutat speciem, per se loquendo. Incurrerit autem hanc poenam etiam ille, qui nominatim non est denunciatus suspensus, si violenter censuram, quia quoad ipsum integrum manet ius, quo hac irregularitas lata est, vt est communis sententia, de qua videri potest Abbas in c. Suat, de Cohabit. cler. & mulier. Excusabitur autem ab irregularitate, quoties excusatus fuerit a culpa ministrando, vel vt vitet grauem infamiam, vel scandalum, &c. quia hac irregularitas est poenalis, & ideo cessat cessante culpa.

*Suspensus
non denun-
ciatus vio-
lando censu-
ram potest
ferri irregu-
laris.
Abbas.*

*Violans sus-
pensionem
qua in pura
poenam fer-
tur, etiam
si irregularis.*

Addendum vero vltius est, hanc irregularitatem non incurrere tantum in suspensione, quae est propria censura, sed etiam in illa, quae est pura poena. Prior pars certa est ex iuribus citatis, tum supra de excommunicatione, & praecipue ex c. Is cui, de Sent. excomm. in 6. vbi constituitur generalis regula, de celebrante diuina, cum sit censura ligatus. Et hac est ratio vnica huius partis, quae videtur reddere dubiam posteriorem partem, quia illa suspensio non est censura. Nihilominus etiam est certa, quia suspensio lata ad definitum tempus non est propria censura, sed poena, & tamen in illa incurritur hac irregularitas, nam de illa expresse loquuntur c. 1. de Re iud. & de Sent. excomm. in 6. quia talis suspensio tam efficaciter priuat sacro ministerio dum durat, sicut qualibet alia non ergo incurritur hac poena tantum in propria censura, sed etiam in pura poena.

*Contraria
opinio im-
probatur.*

Vnde fit improbabile esse quorundam Canonistarum opinionem, qui dixerunt, quando suspensio a iure fertur his verbis, *Qui hoc feceris, suspensus sis ab officio donec satisfeceris*, etiam si post commissum tale crimen minister in officio non manere irregularem: quia illa suspensio (aiunt) non est censura, sed quaedam intrinseca poena, quam secum affert ipsum peccatum, argumento cap. vlt. de Cohabit. Cleric. & mulier. & significauit Innocentius in cap. vlt. de Clerico excommunic. minist. numero 3. Sed hoc non est probabile: quia non potest censura, vel suspensio Ecclesiastica expressioribus verbis ferri,

Innocent.

A Item quia talis lex non explicat solum, intrinsecum effectum ipsius peccati, sed propriam poenam Ecclesiasticam inducit, vt ex ipsis verbis satis constat, quae inutilia essent, si nihil aliud operarentur, quam id quod ipsum peccatum per se inducit. Maxime quod saepe ipsum peccatum per se non posset impedire omnem actum, quem talis suspensio impedit: nam interdum est suspensio a toto officio Ecclesiastico: & tamen peccatum per se non impedit omnem actum cuiusque ordinis inferioris: neque etiam iurisdictionis, vt alibi ostendimus. Aliquando etiam talis suspensio est non solum ab officio, sed etiam a beneficio, vt patet ex cap. Quia saepe, de Elect. in 6. cap. Praesenti, de officio Ordinarii, in 6. at constat, suspensionem a beneficio poenam esse, quam ipsum

B peccatum per se non infert, nisi ab Ecclesia imponatur: ergo idem dicendum est de suspensione ab officio sub eodem tenore, & verbis lata. Est ergo talis suspensio vera censura: ergo qui illam incurrit, irregularis fit, si, antequam illa liberetur, in diuinis ministrat ex officio. Quod recte docuit Glossa c. 2. de Censibus, in 6. verbo, *suspensus*. Neque est ad rem ca. vlt. de Cohabit. Cleric. & mulier. quia ibi non fertur poena sub illis verbis, nec sub aliis aequivalentibus, sed solum dicitur, Clericum concubinarium ratione sui mali status esse quoad se suspensionem, vbi verbum, *Suspensus*, late sumitur pro impedimento, seu obligatione, quam talis Sacerdos habet in conscientia non celebrandi in eo statu: & ideo certum est, illum non fieri irregularem celebrando, etiam si peccet: nos vero loquimur, quando in canone sunt verba sufficientia ad significandum, & imponendam censuram. Hic autem occurrebat declarandum, quale debeat esse hoc ministerium, vt sit sufficiens causa huius irregularitatis. Sed hoc sufficienter regimus tractando de simili irregularitate, quam incurrit excommunicatus in diuinis ministrando: nam eadem doctrina applicanda est ad suspensionem.

Praeter hanc vero poenam (quod in secunda parte assertionis dicebamus) nullam aliam inuenimus in iure impositam pro vsu ordinis. Pro vsu vero solius iurisdictionis, qui non includat actum ordinis, non inuenitur, vel irregularitas, vel alia censura, aut poena generaliter a iure imposita: & ideo propter illum actum irregularitas non incurritur, iuxta generale principium de irregularitate. Nec probandum censio opinionem, quam ex alijs refert, & sequitur Maiolus libro tertio, de Irregularitate, capite 19. extension. 2. & 14. Qui dicunt, suspensionem ab ordine, vel officio, conferendo beneficium alicui, incurrere irregularitatem: talis enim irregularitas nullo iure ostenditur, neque a Maiolo citatur, imo nec Glossa magna, quam citat ex cap. Tanta, de Excelsib. Praelat. hoc affirmat: solum enim agit de celebrante violando interdictum. Glossa vero magna, quam etiam refert ex cap. Cum dilectus, de Consuetud. licet si dicat, Clericum suspensionem non posse valide beneficia conferre, nec amen dicit fieri irregularem ea conferendo. Neque id recte inferitur (quidquid sit de antecedenti, de quo supra dictum est) quia non omnis violatio suspensionis inducit irregularitatem: sed illa tantum, quae est in vsu ordinum, quia iura de nullo alio actu loquuntur. Et iuxta hanc regulam iudicandum est de multis alijs extensionibus huius poenae, quas ibi late Maiolus prosequitur. Veritas enim est, irregularitatem non incurrere pro vsu beneficij, aut iurisdictionis, qui non includit actum ordinis. Et congruentia reddi potest, vel quia actus solius iurisdictionis non sunt adeo sacri, sicut actus ordinis: & ideo non oportuit tam seuerum in iure puniri, vel certe quia irregularitas per se non impedit actum iurisdictionis, sed Ordinis: & ideo tantum poena proportionata imponitur ei, qui, quam

Sect. III. An suspensus ab officio sit etiam a benef. &c. 435

cum suspensus sit, male videtur ordinibus; non vero ei, qui solum vfu iurisdictionis male vfu est. Quia vero hoc etiam est graue delictum in iniuriam censuræ, & Ecclesiasticæ potestatis, quamuis in iure non puniatur, puniendum est à Iudice, si legitime probetur: non enim debent talia delicta impunita manere.

De participantibus cum suspensio ab officio.

⁷ Tandem potest facile ex dictis intelligi, quomodo peccent alij, qui cum suspensio ab officio participant in huiusmodi prauo vfu suspensionis suæ. Est enim aduertendum, suspensionem per se non priuare communicatione aliorum, sicut excommunicatione priuat. Nam formaliter loquendo, in hoc præcipue differunt hæc duæ censuræ, vt supra visum est, & authores docent: neque est vllum ius, in quo hic effectus suspensioni tribuatur: ideoque nec communis confabulatio, alique actiones vfuales communicationis hominum, neque etiam humani contractus, neque actiones forenses, tum agendo, tum le defendendo, vel etiam testificando, per suspensionem prohibentur, per se loquendo. Quia hæc non prohibentur per censuram, nisi vt sunt communicationes quedam: & ideo licet per excommunicationem prohibeantur, non tamen per suspensionem: nec inuenitur in iure, vt notatur etiam Innocentius. Abbas, & alij Doctores in cap. *Intelleximus*, de Iudiciis, & in cap. *Venerabilis*, de Sententiâ excommunicationis. Solum ergo prohibetur aliis illa participatio cum suspensio, quæ est communicatio, vel cooperatio cum illo in delicto, vel malo vfu officij, à quo est suspensus: hæc enim per se, & intrinsece mala est, & prohibita.

⁸ At pro tali delicto nulla est in iure imposita pena, vel censura ei, qui sic communicat cum suspensio: vnde neque excommunicatio minor propterea incurritur, sicut in communicatione cum excommunicato. Quin potius etiam si quis cum suspensio communicet in crimine, propter quod suspensus est, non propterea incurrit eandem suspensionem, aut etiam censuram; quia nullo iure lata est: in quo etiam differt hæc censura ab excommunicatione. Et forsitan ratio, seu fundamentum est, quia suspensio non respicit per se communicationem, sicut excommunicationis censura.

SECTIO III.

Vtrum suspensus ab officio sit etiam suspensus à beneficio, vel ab aliquo alio actu sacro, vel profano.

¹ In hac sectione explicandum nobis est, an suspensio hæc ab officio alios effectus habeat, præter eos, quos in præcedenti declarauimus. De tribus autem dubitari potest: scilicet de beneficiis, vel fructibus eorum: de alijs spiritualibus bonis, quæ magis in recipiendo, quam in agendo consistunt: & de actionibus mere ciuilibus, seu temporalibus.

² Circa primum punctum res certa est, ex vi suspensionis ab officio non priuari quempiam beneficiis, quæ possidebat: nam vt infra ostendemus, etiam per suspensionem à beneficio non priuatur quis titulo, & proprietate beneficiorum. Item nullus est in iure locus, in quo hic effectus suspensioni ab officio tribuatur. Quod si quis obijciat cap. *Cum bona*, de Acquis. & qualibet. Respondemus primum, ibi non declarari, an illa suspensio sit ab officio: solum enim re- fertur, quendam fuisse ab homine suspensum. De-
Fr. Suarez tom. 5.

^A inde ibi solum dicitur, illum, qui post suspensionem, in qua per triennium permāserat, aliud beneficium adeptus est, neque illud, neque alia, quæ prius habuerat, obtinere debuisset: ex quo potius colligitur, per priorem suspensionem non fuisse priuatum beneficiis, quæ habebat, sed propter pertinaciam in suspensione, & propter delictum postea commissum, illis fuisse priuandum: quem textum magis in sequentibus declarabimus.

Tota ergo dubitatio est de fructibus beneficii, an per suspensionem ab officio ipso iure aliquis eis priuetur. Et ratio dubitandi esse potest, quia beneficium non datur nisi propter officium, cap. *vt de Recrip.* in 6. ergo hoc ipso, quod ab officio quis suspenditur, in eorum radice, & fundamento consequenter suspenditur à beneficio, qui accessorium sequitur principale; beneficium autem accessorium est respectu officij, argumento cap. *Si quis obierit*, l. q. 3. D. Thomas 2. 2. quæst. 100. ar. 4. Et confirmatur, quia excommunicatione priuat fructibus beneficiorum, vt supra ostensum est cuius est potissima ratio, quia excommunicatus omni vfu Ecclesiastici officij priuatus est: ergo idem erit de suspensione. Atque ita sentit Glossa in cap. *Latores*, de Clerico excommunicato. nistr. verbo, *Ab officio*. Quia vbi est (inquit) vnum propter aliud, vbi est vnum tantum. Glossa vero in Clementina, *Capiens*, de Penis, verb. *Suspensio*, disputans quæstionem hanc, dubiam illam relinquere videtur. Alij vero Canonistæ, prædictam sententiam limitando, distinctione vti sunt, de suspensione à iure, *Secunda* vel ab homine. Et quidam dixerunt, eam suspensionem ab homine, quæ est ab officio, esse etiam à beneficio; non vero eam, quæ est à iure, vt refert dicta Glossa in Clementinâ, *Capiens*, & Glossa in ea, de Re iudic. in 6. verbo, *Officiu*: quia ius, quod penam infert, benignius interpretandum est, quam hominis sententia. Alij è contrario dixerunt, suspensionem à iure, si sit iuris, includere suspensionem à beneficio; non vero si sit ab homine. Ita refert ex Ioanne Andrea Glossa in cap. *Præter*, dist. 13. verbo *Ab Ecclesia*, argumento illius textus. Alij variis distinctionibus vtuntur, quas refert Syluester, verbo *Suspensio*, num. 5. Vna est, quia cum aliquis suspenditur ab officio cum additione exclusiua, scilicet, *tantum, vel solum ab officio*: tunc non suspenditur à beneficio: quando vero sine additione talis particule fertur suspensio ab officio, comprehendit etiam beneficium. Et ratio esse potest, quia particula exclusiua aliquid operatur: ergo cum additur, aliquid excludit, quod sine illa non excluderetur: quod nihil aliud esse videtur, quam suspensio à beneficio. Alij, quos refert, & sequitur Coharruias in Epitome 4. Decretalium 2. part. cap. 6. in principio, nu. 13. & 14. Et sentit Abbas in cap. *Apollis*, de Except. num. 9. cum Glossa in cap. *Presbyter*, 2. quæst. 5. putant vltius esse confiderandam causam, vel gravitatem delicti, propter quod quispiam suspenditur: nam si suspenditur ab officio propter infamiam, vel contumaciam, non suspenditur à beneficio: si propter crimen, vel crimen est leue, & non suspenditur à beneficio: vel est graue, & ab viroque suspenditur. Sic etiam distinguere videtur de suspensione ob contumaciam, vel ob delictum: Abbas in cap. *Pastoralis*, §. *Verum*, num. 16. de Appellat. quatenus ait, suspensio ob contumaciam esse prouidendum de fructibus beneficii: quia ipse sibi potest providere, si velit respicere: supponit ergo, quamdiu non respicit, non facere fructus suos: alteri vero ait esse prouidendum, ne egeat: quia iam non pendet ex voluntate eius, vt à suspensione ab- soluatur. Et pro hac sententia citat Glossam, quam sic declarat in cap. *Cum Vintoniensis*, de Electione.

^C Dicendum censéo, quando suspensio ab officio præcise fertur, siue à iure, siue ab homine, per se non includere suspensionem à beneficio, & consequenter non priuare sic suspensum fructibus beneficii, his;

^D vel solum ab officio: tunc non suspenditur à beneficio: quando vero sine additione talis particule fertur suspensio ab officio, comprehendit etiam beneficium. Et ratio esse potest, quia particula exclusiua aliquid operatur: ergo cum additur, aliquid excludit, quod sine illa non excluderetur: quod nihil aliud esse videtur, quam suspensio à beneficio. Alij, quos refert, & sequitur Coharruias in Epitome 4. Decretalium 2. part. cap. 6. in principio, nu. 13. & 14. Et sentit Abbas in cap. *Apollis*, de Except. num. 9. cum Glossa in cap. *Presbyter*, 2. quæst. 5. putant vltius esse confiderandam causam, vel gravitatem delicti, propter quod quispiam suspenditur: nam si suspenditur ab officio propter infamiam, vel contumaciam, non suspenditur à beneficio: si propter crimen, vel crimen est leue, & non suspenditur à beneficio: vel est graue, & ab viroque suspenditur. Sic etiam distinguere videtur de suspensione ob contumaciam, vel ob delictum: Abbas in cap. *Pastoralis*, §. *Verum*, num. 16. de Appellat. quatenus ait, suspensio ob contumaciam esse prouidendum de fructibus beneficii: quia ipse sibi potest providere, si velit respicere: supponit ergo, quamdiu non respicit, non facere fructus suos: alteri vero ait esse prouidendum, ne egeat: quia iam non pendet ex voluntate eius, vt à suspensione ab- soluatur. Et pro hac sententia citat Glossam, quam sic declarat in cap. *Cum Vintoniensis*, de Electione.

⁴ Dicendum censéo, quando suspensio ab officio præcise fertur, siue à iure, siue ab homine, per se non includere suspensionem à beneficio, & consequenter non priuare sic suspensum fructibus beneficii, his;

Suspensio ab officio ipso iure priuat fructibus beneficii.

Prima sententia.

D. Thomæ.

Glossa.

Secunda sententia.

Tertia sententia.

Syluester.

Quarta sententia.

Quinta sententia.

Coharruias.

Abbas.

Vide Titum.

quellum de

lib. Com-

muni- b.

part. n. 24.

Vera sententia.